

BOBORY ZOLTÁN

Kharón úr kérem!

Azért írok önnek, mert szeretem az életem.
S sokan vannak, akik szeretnek, fontosak nekem.

Értelmetlen hát minden követés, ladikozás,
hajnali suttogások, ringató, konok varázs...

Hát Kharón úr! Én Bobory Zoltán arra kérném,
egyelőre ne zaklasson, hagyjon engem békén.

Ám, hogy barátságunkon ne essen csorba, végül,
ajánlok önnek néhány címet. Persze, név nélkül!

Kharón válasza

Én egy egyszerű révész vagyok,
ki mint más is, a piacról él.
Reggel kimerem a vizet,
öreg, kiszolgált ladikomból,
fölveszem a rendeléseket,
aztán indulok a munkába.
A Stüx kérem, nem gyerekjáték!

Hogy maradnék sokszor az ágyban!
Mert nem könnyű ám ezzel a sok
unalmas, hallgatag lélekkel.
Viszont a pénz, az meg kell, jól jön
ha befolyik némi obolosz...
S bár tudjuk, a Főnök haragszik,
mégis van, aki megveszteget.

Hogy megéri-e? Hát nem mindig...
Múltkor alaposan ráfáztam,
mert visszavitettem a H. urat;
egy esztendő óta ültem bilincsben...
Így aztán meg kell jól gondolnom,
a váratlan ajánlatokat...

De maga tisztességes ember!
Kedvelem azt, ki szeret élni,
pedig félttem ezt a munkámat;
Mert legalább van! Mit csinálnék?

Szóval, halaszthatunk, csak kérem:
Maradjon közöttünk az üzlet.
Tudja, Erebosz és Nüx fia,
nem kerülhet senki ajkára,
holmi kis korrupció miatt.

Tehát kezét rá, áll az alku.
Ha valóban végiggondolta.
És kézben a Főnök parancsa.
Mert az, azért – tudja – kell hozzá.
Nélküle tehetetlen vagyok.
Forduljon felé bizalommal.
Könyörögjön egy kicsit neki.
Az önérzet, uram ilyenkor...

És – kérem –, ne feledkezzen meg
az oboloszról sem, mint mondtam,
én is csak a piacról, élek...

Földi halandó üzenete a révésznek

Köszönöm, hogy megfogadta kérésemet,
és hosszú ideje nem zaklatott.

Azért keresem, mert újra hallom ezt
a közeledő, furcsa csobogást.

Tudom, hogy ön is a piacról él, ha lassít,
biztosíthatom, nem leszek hálátlan...

És, persze, tőlem nem tudja meg senki;
világos, hogy ön is félti az állását.

Hallom, egyszer már megütötte a bokáját.
Bennem bízhat, csak a hála miatt is.

Én ugyanis hálás vagyok, hogy legutóbb
szemet hunyt a Főnök utasítása fölött.

Egyébként, hogy van? Bírja a strapát?
Gondolom, nem könnyű a holt lelkekkel.

De ők legalább hallgatnak, Kharón úr,
és nem pályázik senki az állására.

Bár, Isten tudja ebben a világban...
Mert bizony, nálunk így van, képzelje!

Mindegy, én azért még szeretnék maradni.
Kérem hát, Kharón úr, lassítson egy kicsit.

Jót tesz önnek is egy kis lazítás! Igaz, tudom,
Erebos és Nüx fiát kötelezi a hagyomány.

Mégis, bízom önben Kharón úr. Abban, hogy
meghallgat újra, és ad még egy kis esélyt.

Tudja, én itt nagyon szeretek, és az unokák
még azt sem tudják, hogy ön ki fia borja!

Hajlandó vagyok megfejelni a kért obolost.
Mondja! Ott is drágább lett minden?

Kár, hogy én nem tudok beszámolni arról,
mi is történt az ön érkezéséig. Ugye késni fog?

Közben vállalhatna még egy-két fuvart,
vannak címeim, Kharón úr, grátisz.

Ellenben, tegye meg jó révész uram,
ha már ilyen jó viszonyba kerültünk,

hogy akik hűségesek az ön Főnökéhez,
hátrébb sorolja, higgye, el megérdemlik;

lesz még dolguk itt ebben a világban,
amiről nem tud meg sokat a holt lelkektől.

És ne feledje, nagyon öreg már az a ladik!
Kímélni kell! Van rajta biztosítás?

A holt lelkek üzenete a ladikból

Mi már jól vagyunk...

Bármilyen is a Stüx,
háborgó, félelmetes és
zavarosan morajló,
nincs ok a félelemre.
A mi öreg révészünk
furcsa figura, az biztos,
de, meg kell mondani,
érti a szakmáját.
Biztos kézzel irányítja
a rozoga, agyonhasznált,
sokat látott ladikját.
Pedig micsoda örvények,
vad hullámok, szél rázza!
És ez az örökös sötétség...

Tudja, hiába próbálna
kérdőzködni, beszélgetni,
mi már csak a fennebbvaló
szavát értjük. Ezért aztán
inkább őt emlegeti –
jobb ha ezt nem idézem.
Ilyenkor persze úgy teszünk,
mintha nem hallanánk.

Inkább várjuk a fényt,
ami majd azt jelenti, hogy
vége ennek az utazásnak...
Átértünk. Valahova...

Az Öreg néha mordul egyet,
kérdéz valamit, de láthatóan
figyelnie kell mindenre:
ha nem érünk át, oda még
az a kevés obolosz is.
És ugye ő is a piacról él.

Szóval, nagyjából értjük egymást.
Néha tesz ugyan kétértelmű
utalásokat, kenőpénzről,
de mintha nem hallanánk.

Ebből volt elég!
A fene sem akarja
azt a Világot.

Csak érjünk át – végre

Árpádházi Szent Margit